

Φυσιολατρεία; Αφού, όλα πλάσματα του Θεού είναι! (Σπύρος Δρόσος, γυμναστής)

/ [Πεμπτούσία](#)

Όπως ανέφερα σε προηγούμενη ανάρτηση για τη ζωοφιλία (βλ. [εδώ](#)), **αγαπώ όλα τα ζώα**. Εκτός, όμως, από τα ζώα, αγαπώ και όλα τα φυτά **και, γενικά, ...όλη την πλάση!**

Κάποιοι με χαρακτηρίζουν «**φυσιολάτρη**», κάτι που, για μένα, ισοδυναμεί με **βρισιά**, αφού μου φαίνεται χαζό να λατρεύω τη δημιουργία αντί του Δημιουργού και το δώρο αντί του δωρεοδότη Θεού. Χωρίς να το θέλω, μου έρχεται αυτόματα στο νου η φράση από έναν ύμνο της Εκκλησίας μας, που λέει «**Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες παρὰ τὸν Κτίσαντα**», δηλαδή ότι αυτοί που πιστεύουν στον Θεό (οι τρεις παίδες εν καμίνω, εν προκειμένω) δεν λάτρεψαν την κτίση αντί για τον Κτίστη-Δημιουργό Θεό.

Η περιήγηση στη φύση, όλες τις εποχές (ναι, όλες μου αρέσουν!), είναι για μένα η καλύτερη **ψυχαγωγία** και, ταυτόχρονα, αποτελεί ένα **είδος προσευχής** που, εκτός από **δοξολογία**, περιλαμβάνει και **ενίσχυση της πίστης-εμπιστοσύνης** μου στον Θεό, κατά τα λεγόμενα του Θεανθρώπου: «**ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ**, ὅτι οὐ σπεύρουσιν οὐδὲ θερίζουσιν οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά· οὐχ ὑμεῖς μᾶλλον διαφέρετε αὐτῶν; τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἕνα; καὶ περὶ ἐνδύματος τί μεριμνᾶτε; **καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ** πῶς ἀξάνει· οὐ κοπιᾷ οὐδὲ νήθει· λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι οὐδὲ Σολομῶν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἐν τούτων. Εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον, ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσιν, οὐ πολλῶ μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπιστοι;» (Κατὰ Ματθαῖον-Κεφάλαιο 6-Στίχος 28).

Χαρακτηριστικά, αναφέρω ότι υπήρξε περίοδος στη ζωή μου που αντιμετώπιζα τεράστιες δυσκολίες και κινδύνους και έπαιρνα **απίστευτο θάρρος και κουράγιο** για να συνεχίσω **από τη Θέα ενός ανθισμένου κυκλάμινου**, που είχα μεταφυτεύσει από το βουνό στο χώμα κάτω από ένα δέντρο του πεζοδρομίου μας, και το οποίο αντίκριζα κάθε φορά που έφευγα ή επέστρεφα στο σπίτι.

Τέλος πάντων, με ελάχιστες εξαιρέσεις (π.χ. κατσαρίδες), βρίσκω χαριτωμένα τα περισσότερα πλάσματα του Θεού, είτε ζώα είναι αυτά, είτε φυτά και **χαίρομαι** σε κάθε συνάντησή μου μαζί τους. Μάλιστα, **τους ...μιλάω**, σαν να με καταλαβαίνουν (είπα “**σαν**” -μην ετοιμάζεστε να πάρετε τηλέφωνο τους κυρίους με τις άσπρες μπλούζες για να με μαζέψουν!).

[Συνεχίζεται]